

големия — защото имаше и друг, малък Златан, седем-осем годишен, Борюв съсед, син на заможен търговец в града. Те имаха малък чифлик до селото. Сега семейството летуваше в чифлика — майката с двете дъщери, по-голямата, Руска, вече мома, Пенито, другарка на Борю в училище и Златан. Онзи, малкият, хрисим и глупавичек, не приличаше на тоя тук — големия Златан. Този беше напуснал училище преди две години и помагаше на баща си в ханчето. Единият му крак беше малко по-къс и той леко понакуцваше, но това никак не му пречеше ни да се катери по дърветата, ни да акробатствува. Рус, без вежди, с старешко лице на къосе, той цял ден беше в движение, умееше всичко — дядаше разни колца, съндъчета, знаеше да плува, разбираше от добитък, ловеше риба с ръце, беше приятел на всички ка-руцари.

До един стар бряст Златан спря. В издутата му риза от сиво платно нещо промърда и той се попристегна. Другите приближиха. Той скри в тревата топчето и рече:

— Щом се окъпем — ще гръмнем!

— Ами барут? — обади се Дечо.